Illés György

Újabb szatírák

Nehéz az irodalmi névvel!

A pályám elején három évig Veszprémben a Rádió vidéki tudósítója voltam. Egyik nap a megye legismertebb állami gazdaságának igazgatóját kerestem telefonon.

– Halló, jó napot kívánok. Illés György vagyok, az igazgató elvtársat kérem. Riportot szeretnék készíteni a gazdaságról – hadartam illedelmesen.

– Értem, tehát Illés Gyulát jelentsem be – mondta a titkárnő a jól értesültek magabiztosságával.

– Nem Gyula, Il-lés György – tagoltam neki gondosan artikulálva.

Néhány másodpercig döbbent csönd, majd hitetlenkedve kérdezett vissza:

– Hát nem Illés Gyula, a híres író?

– Nem. Illés György vagyok, újságíró, a Rádió munkatársa. – Már kissé türelmetlenebbé vált a hangom.

– Jó, jó! Ne tessék idegeskedni! Hát, van még egy Illés, nem? – hadarta, majd sietve kapcsolt.

Mintha hirtelen megrendült volna a saját tájékozottságába vetett hite.

Az edzői tanács

Ifjúsági „teniszbajnok" koromban edzésre igyekeztem a margitszigeti Honvéd pályára. Ahogy kifordultam a Visegrádi utcából a Szent István körútra, Karinthy Ferenccel, a híres íróval és vízipólóssal találkoztam.

– Kísérj el a Duna-partig – mondta kedvesen. – A Pozsonyi úton van dolgom.

Lassan bandukoltunk, beszélgettünk a sportról, a teniszről. Jól ismertük egymást, gyakran lábtengóztunk a leányfalui strand előtti parkolóban. Cini részt vett a nyaraló ifjúság játékaiban. Fejelt velünk, lábtengózott, úszott vagy kajakozott a társasággal. Hirtelen megállított a körúti hentes kirakatánál, és rámutatott a disznótarjára:

– Látod? Csíkos.

Láttam, de nem értettem. Megmagyarázta:

– Egy csík hús, egy csík háj.

Még mindig nem értettem.

– Ha a háj egyszer így befurakodott az izmok közé, nincs az a fogyókúra, az a tornagyakorlat, ami kiűzné a helyéből. Tehát ha egyszer pocakot eresztesz, nincs menekvés, belülről örökre csíkos lesz a hasad.

Nyilván rám akart ijeszteni. No, ha ezt akarta, célt ért. Úgy megijedtem, hogy azóta valamennyi elpocakosodási kísérletet hősiesen visszavertem. Sose felejtettem el Cini szemléltető oktatását. Most állok itt, és alig van pocakom. Köszönöm, Cini.

Első cikk és első lecke

A neves rovatvezető riportot rendelt a pesti utcáról. „Miért szeretem a telet?" Így szólt a kérdés.

Egy darabig tanácstalanul rágtam a tollszárat. Vajon, én magam, miért szeretem a telet? Hiszen tulajdonképpen nem is szeretem... Mivel már akkor is megrögzött téveszmém volt, hogy az írónak mindig igazat kell írnia, áthúztam a kérdést, és ezt írtam helyette: „Miért nem szeretem a telet?" Végigrobogtam a New York palota környéki utcákon, megszólítottam a járókelőket, betértem egy kocsmába is, és most már ment az írás: télen hideg van, fullasztó a köd, hosszú, sötét éjszakák, télen tüzelő kell, nincs jó télikabát, melegebb cipő kellene, jön a torokfájás, a gond, csak a gazdag fejeseknek jó télen...

Az eredmény egy jókora leszúrás lett és megjegyzés a kézirat margóján: azt írd, amit megrendelnek tőled.

Azóta is érzem: meg kellett volna fogadni az első főnöki intelmet...

A kötelező nyelv

Foglalkozni kell a gyerekkel! A szülői értekezleten megmondták: a szülő foglalkozzék kitartóan, módszeresen a gyermekével.

Foglalkozunk. Módszeresen. Kitartóan.

Marci, Marci, ide gyere. Mi van feladva?

Aljosa igyot v kino. Aljosa apja azelőtt kazánfűtő (kocsegár) volt. Otyec Aljosi rányse bül kocsegárom. Ma szép világos lakásban laknak. A kapitalizmusban a kazánfűtők nem járhattak (mocs + inf.) filmszínházba. Aljosa atyja ma élmunkás és szakszervezeti bizalmi. Aljosa filmszínházba siet atyjával (prep. + eszk. hat.). A Vidám kolhozelnök című filmet tekintik meg. Ó, be örülök, hogy moziba megyünk – mondja csillogó szemmel Aljosa.

– Papa, mi az, hogy csillogó szemmel?

– Csillogó szemmel. Ez igazán egyszerű. Mivel? Csillogó szemmel. Eszközhatározós eset. Nézd meg a szótárban... És most hagyj békén, Aljosa. Izé... Ne nyaggass, Marci! Atyád fáradt. Az kéne, hogy én csináljam meg helyetted a házi feladatot? Helyettem ki dolgozik? Mars, csináld meg egyedül!